

ရှမ်းအမျိုး ဗိုလ်ဝိုင်း

သုံးဆယ်-ထိဋ္ဌတင်မြင့်

သွေးသောက်မဂ္ဂဇင်း၊ ၁၉၇၂ ခုနှစ်၊ ဇန်နဝါရီလ၊ အတွဲ ၃၁၃၊ နှာ ၂၄-၂၇ ထိ။

နံနက်စောစော နှင်းများ ဝေနေသောနေ့ ဖြစ်သည်။ သူရဲမြေနယ်၏အရှေ့ဘက် ရိုးမလမ်းမှ လာသော တောင်သူ တောသား ဈေးသွားဈေးလာတို့ တဖွဲဖွဲ လာနေကြသည်။ နေမင်းလည်း တဖြည်းဖြည်း ဝင်းရောင်သန်း၍ နှင်းထုကို ကွဲ အောင်ပြုနေပါသည်။

"နော်ကြီး တေကွာလိုင်"

ကျနော်သည် အသက် ၇၀ ကျော် ရှမ်းအမျိုးသမီးကြီး တဦးအား ရှမ်းဘာသာဖြင့် "ဘယ်သွားမလဲနော်ကြီး" ဟု နှုတ်ဆက်လိုက်ပါသည်။

နော်ကြီးသည် အခြားသူမဟုတ်။ ဆရာစံတော်လှန်ရေးတွင် ဂဠုန်တပ်သားသူရဲကောင်းအဖြစ် ဆင်နွဲ့ခဲ့သော ရှမ်းအမျိုးသားဦးပိုင်းခေါ် ဗိုလ်ပိုင်း၏ဇနီး ဖြစ်သည်။ အဖွားကြီးသည် ရှမ်းအမျိုးသမီးဖြစ်၍ အသားဝင်းသည်။ အရပ် ပြတ်ပြတ်ဖြစ်သည်။ ပါးရေများ တွန့်နေပြီး မျက်နှာသွယ်သွယ် ဖြစ်သည်။ ခပ်ပိန်ပိန်ပင်။ ရှမ်းတို့သဘာဝအတိုင်း ခေါင်း ပေါင်း ပေါင်းထားသည်။ ဘေးတွင် လွယ်အိတ်နက်တစ်လုံးကို လွယ်လျက်လာနေသည်။

"ဟဲ...အိုက်ဆန်...နင်နေကောင်းတယ်နေ့?"

ကျနော်၏အသံကို ကျက်မိသဖြင့် ရှမ်းသံဝဲဝဲဖြင့် ဗမာလို ပြန်မေးသည်။ ကျနော်တို့ ငယ်ငယ်က ဦးပိုင်းနှင့်နော် ကြီးတို့နှင့်အတူ မရမ်းအင်းရွာ သစ်တောဗိုလ်ရုံးဝင်းတွင် အတူနေခဲ့ရသည်။ သို့ကြောင့် မိဘသဖွယ် ရင်းနှီးလျက်ရှိသည်။ မတွေ့ရသည်မှာ အချိန်အတော်ကြာနေ၍တကြောင်း၊ အကြောင်းမဆုံဆည်းမိသဖြင့်တကြောင်း စိမ်းသကဲ့သို့ဖြစ်နေပေရာ ယခု ကျနော်ကစ၍ နှုတ်ဆက်လိုက်သောအခါ နော်ကြီးမှာ ဝမ်းသာမဆုံး ဖြစ်သွားသည်။

"မားလယ် နမ်ကော့ ကျင်နမ်နေး နော်ကြီး"

ကျနော်က "နော်ကြီး လာထိုင်ပါအုံး၊ လဘက်ရည် သောက်ပါအုံး" ဟု ရှမ်းဘာသာဖြင့် ရင်းရင်းနှီးနှီး ဖိတ်ခေါ် သဖြင့် ကျနော် အိမ်ဝင်းထဲသို့ ဝင်လာသည်။

"အေး...အိုက်ဆန်...ငါမောတယ် နားအုံးမယ်"

ကျနော်က ရှမ်းလိုပြောသည်။ သူက မြန်မာလို ပြောသည်။ မိတ်ဟောင်းဆွေဟောင်း တွေ့၍ အထူးဝမ်းသာမိ၏။ နော်ကြီးအား လဘက်ရည်ကြမ်းအပြင် ကော်ဖီတခွက်နှင့်ရေခဲတချပ်ကိုပါ ကျွေးမွေးသည်။ နော်ကြီးသည် ခေါင်းပေါင်းကို ဖြည့်၍ ဖျာပေါ်တွင် အခွေလိုက်ချထားပြီးလျှင် လဘက်ရည် သောက်နေပါသည်။ ကျနော်သည် နော်ကြီးအား တွေ့ရသဖြင့် ဦးပိုင်း(နတ်ဆန်ပိုင်း)ကို သတိရမိပါသည်။ (နတ်ဆန်ပိုင်းမှာ ရှမ်းဘာသာဖြင့် ဦးလေး ဖြစ်သည်။)

"ဒါနဲ့ နော်ကြီး နတ်ဆန်ပိုင်း ဆုံးတာ ဘယ်လောက်ရှိသွားပြီလဲ..."

"အေး...နင်နတ်ဆန်ဆုံးတာ ၁၃ နှစ်လောက်တော့ ရှိသွားပြီထင်တယ်၊ နင်က ရှေးဟောင်းနှောင်းဖြစ်တွေ ပြန် သတိရတာနဲ့တူ - အေးပေါ့ဟယ် အတူနေ အတူစား တရေထဲ သောက်ခဲ့တာကိုး..."

ကျနော်က နော်ကြီး၏စကားသံကို ကြားလိုက်ရသည်နှင့်တပြိုင်နက် လွန်ခဲ့သော အနှစ် ၃၀ လောက်က အတိတ် မှ အရိပ်များ၊ အသံများသည် မြင်ယောင်ကြားယောင်လာပါတော့သည်။

*****

ကျနော်တို့ ပဲခူးရိုးမတောင်ခြေ မရမ်းအင်းရွာတွင် နေခဲ့စဉ်က ဖြစ်ပါသည်။ မရမ်းအင်းရွာသည် နယ်ချဲ့တော် လှန်ရေး ဆရာစံတို့ သစ္စာမိဋ္ဌာန် ပြုရာ လူသူလက်နက် စုရုံးရာဖြစ်သော မြစ်မီးတောင်ညိုအနီးတွင် ရှိပါသည်။ မရမ်းအင်း ရွာထိပ်တွင် တစ်ကေမျှ ကျယ်ဝန်းသော အုပ်ဆိုင်းညှို့မှိုင်းသော သရက်ဥယျာဉ်အတွင်း၌ သစ်တောဗိုလ်ရုံ ရှိပါသည်။ ကျ နော်၏ဖခင်မှာ သစ်တောဌာန အမှုထမ်းတစ်ဦး ဖြစ်၍ ဗိုလ်တဲတွင် အိမ်ထောင်စုံနေကြပါသည်။ ကျနော်တို့ ဗိုလ်တဲနှင့် လယ်နှစ်ကွက်လောက်အကွာ မြောက်ဘက်ကျွန်းတောအနီး ချောင်းကမ်းတွင် လေးပင်တဲတန်းလျားတစ်လုံး ရှိပါသည်။ ထိုတဲတန်းလျားတွင် နယ်ချဲ့တော်လှန်ရေးခေါင်းဆောင် ဗိုလ်ပိုင်းတို့မိသားစု နေထိုင်ကြပါသည်။

၁၉၃၈-၃၉ ခုနှစ်၊ ကျနော်တို့ ငယ်စဉ်အချိန်က ဖြစ်သည်။ နတ်ဆန်ဝိုင်း(ဦးဝိုင်း)သည် အသက် ၄၀ ကျော် ၅၀ နီး ပါးခန့်ဖြစ်မည် ထင်ပါသည်။ ဦးဝိုင်းသည် ရှမ်းအမျိုးသားဖြစ်၍ အသားဖြူ၏။ မျက်နှာဝိုင်းသည်။ မျက်လုံးမျက်ဖန် ဝိုင်း သည်။ အရပ်ခပ်ယုပ်ယုပ် ဖြစ်သည်။ ခပ်ဖိုင့်ဖိုင့် ဖြစ်သည်။ ခန့်၍ ချောသည်ဆိုချင်သည်။ ကျနော်တို့ မရမ်းအင်းရွာရောက်ခါ စက ဦးဝိုင်းသည် ဆံပင်နှင့်ဖြစ်သည်။ ရောင်ထုံးဖြစ်သည်။ ရောင်ချောတွင် ခေါင်းပေါင်းဖြူ တဘက်ကို ခွေထိုး အစနစ်စ ထောင်၍ ပေါင်းလေ့ရှိသည်။ ထိုအချိန်က မရမ်းအင်းရွာ အမျိုးသားများသည် မြန်မာ့ဦးစွန်းဖြစ်သော ကေသာထုံးကို မပယ်ကြသေးပါ။ ရောင်ချောကလေးများနှင့်ခေါင်းပေါင်းခွေထိုး နှစ်စထောင်၍ ပေါင်းကြသည်မှာ တမျိုးကျက်သရေရှိလှ သည်။ ယခုတိုင် မရမ်းအင်းက ရှမ်းအမျိုးသားအချို့မှာ ရောင်ချောနှင့်ခေါင်းပေါင်း မပယ်ကြသေးပေ။

ဗိုလ်ဝိုင်းသည် အဘယ်အကြောင်းကြောင့်တော့ မသိ၊ နောက်တွင် ကတုံးရိတ်ပစ်သည်။ ကတုံးဖြစ်သော်လည်း ခေါင်းပေါင်းက ပေါင်းမြဲပင်တည်း။ စကားပြောကောင်းသူ ဖြစ်သည်။ ဗိုလ်ဝိုင်းကို မြင်လိုက်ရလျှင် သူက အပြုံးနှင့်ဦးစွာ နှုတ်ဆက်တတ်သည်။ ဖော်ရွေပျူငှာသည်။ သူနှင့်တွေ့သူတိုင်း ခင်မင်လိုစိတ် ဖြစ်ကြသည်။ သူ့အသံက ကြည်လင်သည်။ ဦးဝိုင်းသည် ရှမ်းဘောင်းဘီအနက် ခါးစည်းပြားအဖြူ တပ်သော ဘောင်းဘီပွကို ဝတ်လေ့ရှိသည်။ ပုဆိုးဝတ်ခဲ့သည်။ ကျ နော်တို့ မရမ်းအင်းက ထွက်သော ရွှေလက်ဝါးတွင်းထွက်စိန် အမည်ရှိသော ခါချည်ပေါင်ခားလှီးဆေးနပ်များကို ဝါးဆေးတံ တွင် ထည့်၍ အားပါးတရ ဖွာ၍နေတတ်သည်။

ကျနော်တို့နှင့်တစ်ရွာတည်း နေစဉ်က ဗိုလ်ဝိုင်းသည် နွေတွင် သစ်တောအကောက်စာရေး လုပ်၏။ အခြားအချိန် တွင် တောင်ယာပဲခင်း လုပ်၏။ နွေအခါ ထင်းလှည်း ဝါးလှည်းများကို နံနက်စောစောထ၍ လက်မှတ်ရောင်းရ၏။ ထင်း လှည်းဝါးလှည်း မလာမီအချိန် နံနက်(၃)နာရီလောက်တွင် ဗိုလ်ဝိုင်းသည် ဘုရားရှိခိုးလေ့ရှိသည်။ အသံနေအသံထားနှင့် ဆို၍ ဘုရားဝတ်ပြုတတ်၏။ နံနက်စောစောတွင် "စိန်ရောင်ခြည်"ဘုရားပင့်ကို သံနေသံထားမှန်မှန်ဖြင့် ဘုရားပင့်နေ သည်မှာ အလွန်ကြည်နူးစရာပင်။ ရတနာသုံးပါး အလွန်လေးစား၏။ ဘုရားရှိခိုးသံတိတ်သွားလျှင် လက်မှတ်ရောင်းရန် ကျနော်တို့ ဗိုလ်ရုံသို့လာ၏။

"ကိုမေမာရေ...နီးပြီလားဗျို့၊ လှည်းသမားတွေတော့ ရောက်ကုန်ပြီဗျို့..."

ဗိုလ်ဝိုင်းသည် ကျနော်တို့အဖေကို လာ၍ အသံပြု၏။ ကျနော်တို့အဖေ၏ နာမည်ရင်းကို မခေါ်ဘဲ ကျနော်တို့မြေ ပြန့်ရှမ်းထုံးစံအတိုင်း ကိုရင်ဘွဲ့အမည် ကိုမေမာဟုပင်ခေါ်သည်။ ကျနော်တို့အဖေထံမှ ထင်းလက်မှတ်၊ ဝါးလက်မှတ်များ ကိုယူ၍ တောစပ်က လက်မှတ်ရောင်းတဲသို့ သွားလေ့ရှိသည်။

ဦးဝိုင်းသည် ခူးလေးအလွန်တည့်သည်။ အမဲပစ်တောလိုက်ကောင်းသူ ဖြစ်သည်။ ပဲခူးရိုးမ တောင်ခြေတောကို ကျွမ်းသည်။ ဆောင်းဦးနှင့်နွေဦး သျှားဖြူသီးလှိုင်သော အချိန်တွင်လည်းကောင်း၊ မိုးတွင်းရေငန်သီးမှည့်သောအချိန်တွင် လည်းကောင်း ဗိုလ်ဝိုင်းသည် တောလိုက်လေ့ရှိသည်။ သို့ကြောင့်ပင် မုဆိုးဗိုလ်ဝိုင်းဟုပင် ခေါ်တတ်ကြသေး၏။ ဗိုလ်ဝိုင်း သည် နံနက်စောစော ဘုရားရှိခိုးပြီးလျှင် ကျနော်တို့အိမ်သို့ လာသည်။

"ကိုမေမာရေ...သေနတ်ပေးဗျို့၊ ကိုးလုံးကျည်ပေးနော်" ကျနော်အဖေ၏ နှစ်လုံးပူးသေနတ်နှင့်ယမ်းတောင့်ကို လာတောင်းသည်။ ကျနော်တို့အဖေက "ပီအိုက်ရယ်...နံနက်စောစောကြီး မကောင်းပါဘူး၊ မလုပ်ပါနဲ့"ဟု အမြဲတားလေ့ရှိ ၏။ အစ်ကိုရယ်...မသွားပါနဲ့ဟု တားပေမင့် အတင်းတောင်းယူ ထွက်သွားတတ်၏။ ကျနော်တို့အဖေကလည်း ဗိုလ်ဝိုင်း အား စိတ်ချယုံကြည်ရသော သူဖြစ်၍သာ သေနတ်ကို သုံးခွင့်ပြုခြင်း ဖြစ်သည်။ ထိုစဉ်က အင်္ဂလိပ်အစိုးရလက်ထက် ဖြစ် ၏။ သိလျှင် ကျနော်တို့ အဖေလုပ်ပုံမှာ မသက်သာလှပေ။

ဗိုလ်ဝိုင်းသည် တခါတရံ မျောက်များ၊ တောဝက်များကို ပစ်လာတတ်သည်။ တခါတရံ ဂျိုများ၊ ဒရယ်များ ရလာ ၏။ ကျနော်တို့ကို ဂျိုသွေးများ တိုက်သည်။ ကျနော်တို့က မသောက်ပေ။ သူငယ်နာနှင့်မီးယပ်ဒုလာရောဂါများအတွက် ကောင်းသည်ဆို၏။ မျောက်သွေးနှင့်ဂျိုသွေးကို အရက်နှင့်ရော၍ သောက်လျှင် ဒုလာမီးယပ် နိုင်သည်ဟုသတည်း။ ကျ နော်တို့သည် နတ်ဆန်ဝိုင်း ရှိဖိုရလာလျှင် သာ၍ ပျော်ကြ၏။ အဘယ်ကြောင့်နည်း။ ဂျိုသွေးစေ့ကို မီးကင်၍စားလျှင် အ လွန်အရသာ ရှိသောကြောင့်တည်း။ ဤနည်းမှာ နတ်ဆန်ဝိုင်း ပြောသောကြောင့် သိ၏။ နတ်ဆန်ဝိုင်းသည် ကလေး အ လွန်ချစ်တတ်၍ ကျနော်တို့နှင့်အပေါင်းဆိုလျှင် မမှားပါ။

ဗိုလ်ဝိုင်းသည် အပြောအဟော ကောင်းသူဖြစ်၍ ရပ်ထဲရွာထဲ၌ သာရေးနာရေးတွင် တဖောင်ဖောင်နှင့်တရား စကား ပြောနေသည်ကိုလည်း တွေ့ဘူးသည်။ ဘုန်းတော်ကြီးကျောင်းထွက်ဖြစ်၍ စာပေပရိယတ် ကျွမ်းသူလည်း ဖြစ် သည်။ ရှမ်းစာပေကိုလည်း ကောင်းစွာ တတ်ကျွမ်းသည်။ တစ်နှစ်လျှင် တစ်ကြိမ်နှစ်ကြိမ် ဆိုသလို ရွာထဲ၌ ရှမ်းစာဟောပွဲ ရှိတတ်သည်။ ရွာလယ်ဓမ္မာရုံတွင် ပထမဆုံး ဦးအာလောကက ဗုဒ္ဓဝင်တောထွက်ခန်းကို ရှမ်းဘာသာဖြင့် ဟောသည်။

နောက် ဗိုလ်ဝိုင်းက အလောင်းတော်ဝေ သန္တရာဇာတ်တော်ကို ရှမ်းဘာသာဖြင့် ဟောသည်။ ပုဆစ်ခူးတုပ်၍ မျက်စေ့စုံ မှိတ်ပြီးလျှင် ရှမ်းဘာသာဖြင့် ရွတ်ဆိုလိုက် မြန်မာပြန်၍ သူ၏ အသံဝါကြီးဖြင့် ဟစ်လိုက်။ ဟောနေသည်ကို ယခုတိုင် မြင် ယောင် ကြားယောင်နေမိသေးသည်။ စာနာပရိသတ်ကလည်း စာထု-စာထု-စာထု(သာဓု-သာဓု-သာဓု)ဟု တပြိုင်နက် အနု မောဒနာပြုပုံတွေကို ကြားယောင်လျက်ပင်။

*****

"နှင့်အဖေ ကိုမေဓာနဲ့ကိုဝိုင်းနဲ့ကတော့ အင်မတန်ခင်တာ သားချင်းလိုဘဲ၊ နင့်အဖေ ကိုမေဓာကို သတိရတယ် ဟယ်..."

နော်ကြီးသည် သူ့သောက်လက်စ လဘက်ရည်ကို အကုန်ဆက်၍ သောက်ချပြီး ပြောလိုက်သောအခါ ကျနော့် အတွေးများ ရပ်၍သွားသည်။

"ဟုတ်တယ် နော်ကြီး၊ အဖေ ကွယ်လွန်တာတောင် အနှစ်နှစ်ဆယ် ကျော်သွားပြီ၊ ဒါနဲ့ နတ်ဆန်ဝိုင်း...ဆရာစံ တော်လှန်ရေးမှာ ဘယ်လိုလိုက်ပါသလဲဆိုတာ ပြောစမ်းပါအုံး နော်ကြီး"

ကျနော်က ရှမ်းဗိုလ်ဝိုင်း၏ တော်လှန်ရေးကို သိလိုဇောဖြင့် မေးလိုက်သည်။

"အေး...ငါလဲ သိပ်တော့မသိဘူးဟ၊ ဒါပေမဲ့ ၉၂ ခုနှစ် ဆရာစံသူပုန်လို့ ဒို့က ခေါ်တာပေါ့ဟာ၊ ဒို့က ဆရာစံကို ဆရာကြီးလို့ခေါ်ကြတယ်။ အဲဒီတုန်းက ဒို့က ဖားရွှေကျော်မှာနေတယ်၊ ဆရာစံက ဒို့ဆီလာ ကိုဝိုင်း နင့်နတ်ဆန်ဝိုင်းတို့နဲ့ ပေါ့၊ ပြီးတော့ ဖားရွှေကျော်က ကိုဘိုးထိန်တို့တွေ တိုးတိုးတိုးတိုးနဲ့ တိုင်ပင်ကြ၊ ဒို့ မသိဘူးဟဲ့၊ နောက် အင်္ဂလိပ်ကို သူပုန် ထမယ်လို့ကြားတော့ ဒို့က ကိုဝိုင်းကို တားကြတယ်၊ မရဘူးဟေ့...သူတို့ တောင်ညိုမှာ သွားပြီး သစ္စာဆိုကြတယ်၊ နောက် အလံတောင်မှာ စခန်းချတပ်စွဲကြတယ်၊ ငါလဲ အဲဒီတုန်းက ငိုလိုက်ရတာ၊ ကိုဝိုင်းက သူပုန်ထဲ လိုက်သွားတာကိုး အစိုင်းရဲ့"

နော်ကြီးသည် အားရပါးရ ပြောပြီး အနီးရှိ လဘက်ရည်ပန်းကန်ကို ယူ၍ တကျိုက်သောက်ပြန်သည်။

"သူတို့ နောက် အလံတောင်က ဆင်းလာပြီး ဖားရွှေကျော်နားမှာ အင်္ဂလိပ်နဲ့တိုက်ကြတယ်၊ ရာဇဝတ်ဝန်ကလေး ကိုမောင်ကလေး သေတဲ့တိုက်ပွဲပေါ့၊ အဲဒီတပ်ထဲမှာ နင့်နတ်ဆန်ဝိုင်းက လက်ထောက်ဗိုလ်တဲ့ကွဲ့၊ ငါကတော့ သေပြီထား တာဘဲ၊ ဒါနဲ့ဟေ့...နောက် သူတို့ အလံတောင်စခန်းပျက်တော့ နင့်နတ်ဆန်ဝိုင်းတို့ ဟိုပြေးဒီပြေးနဲ့ အိမ်ပြန်လာကြတယ်။ တိတ်တိတ်ပြန်ရတာပေါ့၊ နောက် ဘယ်သူက လက်တို့လိုက်တယ် မသိဘူး အင်္ဂလိပ်တပ်က လာဖမ်းသွားရောဟ၊ အဲဒါနဲ့ ထောင်ထဲမယ် နှစ်နှစ်ကျော်လောက် ကြာခဲ့တယ်ထင်တယ်၊ ကံကောင်းချင်တော့ လွတ်လာတယ်ဟဲ့..."

"နော်ကြီးရဲ့ နတ်ဆန်ဝိုင်းကို တိုက်ပွဲ ဘယ်နှစ်ပွဲလောက် အင်္ဂလိပ်နဲ့တိုက်ခဲ့ရတယ် ထင်သလဲ၊ မှတ်မိသလောက် ပေါ့ ပြောစမ်းပါအုံး"

ကျနော်က စကားဆက်မေး၏။

"ဖားရွှေကျော်မှာရယ်၊ အင်းကောက်မှာလဲ ပါတယ်၊ သူတို့က အပြင်းထန်ဆုံးတိုက်ပွဲလို့ပြောတယ်၊ သေနတ်သံ တွေများတာနဲ့ လျှို့ဝှက် ရှောင်ပြီးပြေးရတယ်ဆိုဘဲ၊ နောက်ပြီး နင့်နတ်ဆန်ဝိုင်း ပြန်လာတုန်းက သူ့မှာ ပန်းရောင်စက္ကူ လေးပါလာတယ်၊ ဂဠုန်တပ်ဖွဲ့ လက်ထောက်ဗိုလ်ခန့်စာလို့ပြောတယ်၊ ဒို့လဲ ကြောက်တာနဲ့ နောက်မီးရှို့ပစ်လိုက်တယ်"

"ပြီးတော့ ဆရာစံနဲ့ပတ်သက်တာတွေ သိရင် ပြောစမ်းပါအုံး နော်ကြီးရယ်..."

ကျနော်က စကားတောင်းပြန်သည်။

"သိပ်တော့ မသိဘူးဟဲ့၊ ဆရာစံရဲ့ခြေဖွားမှာ သုံးထောင့်အမဲမှတ်တစ်ခု ရှိတယ်၊ အဲဒါက မင်းဖြစ်ထိုက်တဲ့ဇာတာ ဖြစ်တယ်လို့ နင့်နတ်ဆန်ဝိုင်း ရှိတုန်းက ပြောဘူးတယ်"

ဟုတ်ပါသည်။ လွန်ခဲ့သောနှစ်က သာယာဝတီ ထောင်ပိုင်ဝန်ဟောင်းဦးစိန်(ဆရာစံတော်လှန်စဉ်က ထောင်မှူး ဘဝ)နှင့်တွေ့ဆုံစဉ်က ပြောပြချက်မှာလည်း ဆရာစံ၏ခြေဖဝါးတွင် တြိဂံပုံ အမှတ်အသားရှိ၍ ဘုရင်ဖြစ်ထိုက်သော ဇာ

တာပါကြောင်း ဆရာစံက ပြောပြခဲ့သည်ဟုဆိုပါသည်။ နော်ကြီး၏ စကားနှင့်ဦးစိန်၏ စကားမှာ ကိုက်ညီလျက်ရှိနေပေသည်။

"နော်ကြီး အခု မနှင်းစိန်နဲ့အတူနေတယ်နော်...သားသမီး ဘယ်နှစ်ယောက်လဲဟင်..."

"နှင်ကလဲ ရေကြည့်ပါလား၊ နှင်းရင်ရယ်၊ မောင်လှရယ်၊ နှင်းစိန်ရယ်၊ ကျင်စိန်ရယ်၊ နောက် မယုန်နဲ့အောင်သိန်းပေါ့၊ နှင်သိသားဘဲ၊ နှင်းရင်၊ ကျင်စိန်နဲ့အောင်သိန်းတို့ သေပြီဘဲ..."

"နော်ကြီး...ရေမုံစားအုံးလေ..."

"တော်ပြီဟယ်...နှင်နဲ့ရှေးဟောင်းနောက်ဖြစ် ပြောရတာ စိတ်မကောင်းဘူး အစိုင်းရဲ့..."

"ဘာလဲ၊ နတ်ဆန်ဝိုင်းကို သတိရလို့ မဟုတ်လား၊ ဟဲ...ဟဲ..."

ကျနော်က စလိုက်သည်။

"မဟုတ်ပါဘူး အစိုင်းရယ်...နှင်နဲ့ပြောရတာ နေတောင်မြင့်ပြီ၊ သွားတော်မယ် အစိုင်း"

နော်ကြီးသည် ပြောပြောဆိုဆို အခွေလိုက်ချထားသော ခေါင်းပေါင်းတဘက် ယူ၍ ခေါင်းပေါင်းလျက် လွယ်အိတ်ကို ကောက်ယူကာ ထ၍ သွားလေသတည်း။

သုံးဆယ်-ထိဋ္ဌတင်မြင့်

